

Curățenia în cadrul căsătoriei

Dumnezeu a dat omului inclinării trupesti nu în vederea desfraului, ci pentru înmulțirea neamului omenesc. Judecatile lui Dumnezeu sunt întotdeauna cele mai bune, curate și sfinte. Cresteți și va înmulțiți și umpleți pamantul și-l supuneți! (Facere 1, 28) - este dumnezeiasca porunca, lipsită de orice intinaciune. Insa omul, prin caderea lui în pacat, a pervertit totul. Desprins de Dumnezeu prin neascultarea sa, el s-a rupt și de cinstitele scopuri dumnezeiesti și a început să întrebuinteze inclinațiile lui trupesti către rau.

Creatorul a rânduit ca barbatul să nu fie singur (Facerea 2,18), ci să aiba familie. Familia a fost planuită de Dumnezeu ca un loc sfânt pentru nevointa într-o evlavie, curatie și viața sfântă. În Noul Testament, unde se stabilește curatia dintru început a firii omenesti, se vorbește despre familie ca de o mică biserică din casa (1 Cor. 16, 19), în care trăiește Hristos, care se sfintește de Duhul Sfânt și în care toate madularele se îndreaptă către Dumnezeu-Tatal prin cuvintele: "Tatal nostru, Care ești în ceruri..."

Oamenii casatoriti trebuie să conviețuiască în deplină credinciosie unul față de celălalt, demonstrând prin aceasta și credinciosia lor către Dumnezeu. Curatia și dragostea reciprocă - iată legătura dintre barbat și femeie. Sfintenia nuntii trebuie păzită cu grijă. Doar o singură privire plină de poftă în afara căsătoriei devine deja un mare pacat (Matei 5, 28).

Cel casatorit este legat prin porunca lui Dumnezeu de a nu se abate de la nunta, exprimată încă din rai prin cuvintele: "De aceea va lăsa omul pe tatal sau și pe mama sa și se va uni cu femeia sa și vor fi amândoi un trup" (Facere 2, 24).

Domnul Iisus Hristos a întărit sfintenia și neîncălcarea unirii prin Nunta, spunând: "Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă!" (Matei 19,6)

Greșeala împotriva sfinteniei nuntii poate să fie de două feluri:

1) tradarea ori preadesfrânarea, care în ambele cazuri sunt o deviere de la căsătorie;

2) curvia chiar în hotarele nuntii, atunci când oamenii casatoriti nu trăiesc firește, așa cum legea dumnezeiască a poruncit și constă în a nu da marturie, ci se dedau la diferite perversiuni.

Toate aceste necuratii sunt uraciune în fața lui Dumnezeu. Ele au condus încă de demult omenirea des-

frânata (Facere 6, 3) la potopul universal (Facere 6, 5-7), iar mai târziu la focul și pucioasa care au pedepsit Sodoma și Gomora (Facere 19, 1-28). Nici omenirea din zilele noastre nu se deosebește de cea veche prin imoralitatea ei strigătoare la cer.

De aceea, pentru cei ce înmulțesc pacatele, Dumnezeu și pe noi ne va pedepsi, după proorocirea Sa, însă de această dată prin focul universal prin care se va întrerupe existența acestei lumi pacatoase, ca să se arate ceruri noi și pamant nou, în care locuiește dreptatea (2 Petru 3,13).

Toate fapturnile au prin fire predispoziția de înmulțire, însă la animale instinctele sunt pastrate în felul lor primitiv. Fapturnile necuvantatoare se împreună nu în vederea desfrânării, ci ca să implinească înmulțirea speciei lor, așa cum au fost harazite. Numai cu omul nu se petrece astfel.

Cazut din pricina pacatului sub influența demonilor, firea lui s-a pervertit și de aceea cu el se întâmplă adesea caderi înfiorătoare și, ca urmări ale acestora, și catastrofe naturale.

Domnul Iisus Hristos a venit ca să ne învețe adevărata viață într-o curatie și să ne dezbrace de pervertirea morală în care am fost atrași. El a binecuvântat căsătoria prin prezenta Sa la nunta din Cana Galileii (Ioan 2, 1-11) și a osândit necuratia nu doar în forma ei cea mai grosieră, a preadesfrânării, ci și cel mai "inofensiv" chip al necuratiei, privirea plină de poftă către celălalt gen, spunând: "Ati auzit ca s-a zis celor de demult: "Sa nu savarșesti adulter!". Eu însă va spun vouă ca oricine se uita la femeie pofțind-o, a și savarșit adulter cu ea în inima lui!" (Mat. 5,27-28).

Și Sfintii Apostoli s-au luptat plini de răvnă împotriva preadesfrânării și a diferitelor chipuri ale desfrânării (Fapte 15, 29; Iuda 1, 7-8; 2 Petru 2,14; Gal. 5, 19; 1 Cor. 6, 9; 6, 18). Sfântul Apostol Pavel a delimitat clar curatia și binecuvântata nunta de oricare chip de manifestare a necuratiei, spunând: Cinstita să fie nunta într-o toată și patul nespurcat. Iar pe desfrânati îi va judeca Dumnezeu (Evr. 13, 4).

El sfătuiește: "Bine este pentru om să nu se atingă de femeie. Dar, din cauza desfrânării, fiecare să-și aibă femeia sa și fiecare femeie să-și aibă barbatul sau, fiindcă mai bine este să se căsătorească decât să arde." (1 Cor. 7, 1, 2, 9).

După învățătura Sfintei Biserici, legiuita nunta, încheiată în numele Domnului (1 Cor. 7,39), este unica dezlegare a problemei privitoare la conviețuirea între un barbat și o femeie.

Căsătoria are, în afara scopului ei de temelie - nașterea de fii (1 Tim. 2, 15), încă și un alt scop important - de a fi paza a curatiei.

Sfântul Ioan Gura de Aur învață: "Omul trebuie să se căsătorească pentru a alunga pacatul și pentru a se izbavi de orice faptă a desfrânării. Anume pentru aceasta trebuie să ne căsătorim, pentru a ne ajuta reciproc să ducem o viață curată."

După învățătura acestui mare barbat, căsătoria nu este o piedică a curatiei, ci mai degrabă ea o păzește și o întărește. Din această pricină, trădarea este un mare și greu pacat.

"Omul casatorit, dacă înalca căsătoriile altora ori privește cu poftă la vreo femeie străină, nu merita nicio iertare, nici din partea oamenilor, nici înaintea lui Dumnezeu, oricât s-ar îndreptăți prin fire."

Această judecată, foarte aspră la prima vedere, este în realitate într-o totală îndreptățită, deoarece, dacă monahii dintru început se lipsesc de un astfel de chip al dezmiertării, omul casatorit poate să-și manifeste pornirile lui trupesti, în limitele legiuitei căsătorii.

Dar a privi plin de poftă în afara acestor cadre, acesta este un pacat vadit, fiind un semn al desfrânării, și nu al dorinței de înmulțire a neamului omenesc prin legiuita și binecuvântată căsătorie.

Astfel, omul, pentru a ajunge la adevărata curatie, trebuie să se nevoiască, și aceasta pe când e încă tânăr, și să nu aștepte să îmbătrânească, pentru a vietui în curatie. Curatia se obține cu nevointa, rugaciune și luptă. Ca orice altă virtute generală, ea nu se obține fără osteneala.

Sfântul Vasile cel Mare lamurește în chip minunat: "Virtutea curatiei nu o are acela în care dorințele necurate au slăbit ca urmare a bătrănetii, ori a bolii, ori din vreo altă pricină. Într-un astfel de om, chiar de ar mai și vietui pacatul, trupul lui neputincios îl împiedică de la fapte pacatoase.

Curatia este silire continuă, în afundul sufletului, și ucigătoare a urmelor miscațiilor rusinoase rămase acolo. Cel ce s-a lecut astfel și a dobândit această virtute, a înrădăcinat într-o sine curatia cea potrivnică pacatului."

Arhimandritul Serafim Alexiev

Doamne miluiește - cea mai scurtă rugăciune

Când se vorbește de viața cultică a unui creștin ortodox, inevitabil apare în fața noastră bogata vietui liturgică, cu slujbele și rugăciunile de toată trebuința. Oricare ar fi slujba oficiată, o singură rugăciune se repetă de nenumărate ori, iar noi îi dăm prea puțină importanță, fie pentru scurtimea ei, fie pentru faptul că nu-i cunoaștem pe deplin înțelesul.

E vorba de răspunsul liturgic „Doamne miluiește!”, cântat de cantaretul bisericii împreună cu toți credincioșii după fiecare ectenie rostită de preot.

La o primă vedere, se poate spune că atunci când rostim „Doamne miluiește” implorăm mila Atotputernicului Dumnezeu, de care atârna viața noastră și care susține în armonie întreaga creație.

Mila nu este altceva decât o formă a dragostei aratăta de Parintele Ceresc față de „lucrul mainilor Lui”, o rază din soarele orbitor al iubirii divine care ne ocroteste și ne poartă de grijă.

Sunt foarte multe cazurile în Sfânta Scriptură în care Mantuitorul însuși acționează din mila și tamaduiește bol-

navii, sau înviaza mortii, cum a fost cazul învierii fiului vadvuei din Nain. Din mila față de poporul care-l asculta satura multimea și da vedere orbilor: „Și făcându-l să se milă, Iisus S-a atins de ochii lor, și îndată au văzut și l-au urmat Lui.” (Matei 20,34)

După cum explică Nicolae Cabasila, cerem cu insistență mila lui Dumnezeu în primul rând pentru că avem încredere în nemărginita Sa bunătate.

El e totdeauna milos și știe dinainte ce avem nevoie, însă asteapta de la noi să cerem aceasta, adică să fim conștienți că la tot pasul ne abatem de la învățătura Lui, având nevoie în permanentă de mare mila pentru curățirea de pacate. Este un lucru curios când auzim preotul cerând multime de binefaceri de la Dumnezeu, iar noi răspundem simplu și foarte scurt doar cu „Doamne miluiește!”.

Acelasi liturgist arată înțelesul desavarsit al acestei rugăciuni, spunând că în această se cuprind toate rugăciunile, deoarece, a cere mila lui Dumnezeu, este același lucru cu a chema Imparatia Tatalui Ceresc în mijlocul nostru: „În primul rând această rugăciune cuprinde într-însa o recunoaștere a pacatelor și o marturisire a bunătății lui Dumnezeu.

Al doilea, fiindcă a cere de la Dumnezeu mila, însemnează a cere imparatia Lui; iar dacă o cerem pe aceasta Hristos a făgăduit că toate celelalte de care avem trebuința ni se vor adăuga. Pentru aceasta e de ajuns

cererea de mai sus, ca una ce poate să dobândească toate dintr-o dată.”

După nemincinosul glas al Mantuitorului, a cere mila lui Dumnezeu înseamnă, de fapt, a cere să fim mostenitori ai imparatiei Lui. Într-un loc zice:

„Fericiti cei milostivi, ca aceia vor fi miluiti”, iar când vorbește de înfricosătatea judecării, arată clar că faptele milei noastre trupesti ne vor pregăti loc în Imparatia Cerurilor: „Și va zice imparatul celor de-a dreapta Lui (adica celor milostivi): Veniti, binecuvântatii Tatalui Meu și mosteniti imparatia cea gatita vouă de la zidirea lumii”.

În afara de binefaceri, trebuie să vedem aici și o obligație din partea noastră de a ne purta cu mila față de ceilalti, așa cum Dumnezeu se poartă față de noi chiar și atunci când nu merităm:” Nu se cadea, oare, ca și tu să ai mila de cel împreună slugă cu tine, precum și eu am avut mila de tine?” (Matei 18,33)

Acum, când știm cât de mult folosește scurta rugăciune „Doamne miluiește”, ar trebui să o rostim cât mai des și cu mare bagare de seamă, pentru că rostită mecanic și neacordându-i importanța cuvenită, riscăm să fim lăsați de Mantuitorul în afara Imparatiei Sala vesnice.